

ogsaa Lovforslaget her maattet gøre. I dets §§ 10 og 11 indeholdes Reglerne herom. I § 10 foreslaas følgende Bestemmelse: „Den, som er sindssyg, eller som er aandssvag i højere Grad, maa ikke indgaa Ægteskab“, og i § 11: „Den, som lider af Syfilis, der endnu frembyder Smittefare, maa ikke indgaa Ægteskab uden Tilladelse af Kongen eller den, han bemyndiger. Den, som lider af en anden Kønssygdom, der endnu frembyder Smittefare, eller af Epilepsi, maa ikke indgaa Ægteskab, uden at den anden Part er gjort bekendt med Sygdommen, og begge Parter af en Læge har faaet mundtlig Vejledning om Farerne ved Sygdommen“. Den gældende Ret kender paa dette Omraade som Ægteskabsbetingelse kun Kravet om Fornuftens Brug. Den svenske og den norske Lov forbyder sindssyges Ægteskab ganske uden Mulighed for nogen Dispensation. For den kønssyge og Epileptikeren opstiller den svenske Lov et dispensabelt Forbud. Den norske Lov forbyder ubetinget Syfilitikere Ægteskab, forsaavidt Sygdommen endnu frembyder Smittefare, medens den for andre Kønssygdomme og for Epileptikere har samme Ordning som det danske Forslag. Det danske Forslag er det lempeligste og forsigtigste og derfor formentlig ogsaa det, der maa betegnes som det mest hensigtsmæssige. Med Hensyn til den nærmere Begrundelse for dette Forslag, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, kan jeg henvise til Kommissionsbetænkningen af 1913.

Samtidig med, at disse nye Ægteskabsbetingelser foreslaas, fjernes nogle af de nugældende, saaledes den særlige Tilladelse, som militære skulde have for at indgaa Ægteskab. Det er vistnok et formueretligt Hensyn, man har lagt til Grund der, men det synes sikkert urimeligt for Nutidens Retsopfattelse, og Bestemmelsen foreslaas derfor fjernet. Det samme gælder den Erklæring, som Personer af forskellige Trossamfund skulde afgive, inden de indgik Ægteskab, om, i hvilken Trosbekendelse de vil lade deres Børn opdrage. Afkrævelsen af dette Løfte som Betingelse for at indgaa Ægteskab maa anses for absolut forkastelig. Der er ikke nogen som helst Tvivl om, at mange, naar de ønsker at indgaa Ægte-

skab, afgiver en saadan Erklæring, fordi de er nødte dertil, da de ellers ikke kan blive gift, men uden noget Øjeblik at tænke paa at opfylde det i denne Erklæring liggende Løfte eller i hvert Fald kun opfylde efter dets Bogstav og aldeles ikke efter dets Aand.

Den nugældende Lovs Regel om Forbud mod, at Personer, som har nydt urefunderet Fattigunderstøttelse, indgaa Ægteskab, fjernes ogsaa, og i Stedet for indtræder en Ret for vedkommende Kommune til at gøre Indsigelse mod, at Personer, der er under vedvarende Fattigforsørgelse, indgaa Ægteskab.

Kapitel III handler om Lysning. Den kirkelige Lysning opretholdes ikke, men i Stedet derfor træder en anden Bekendtgørelsesmaade, idet man dog for denne bevarer Navnet „Lysning“ og tillige træffer Bestemmelser, som fjerner den nu meget lette Adgang til at indgaa Ægteskab uden forudgaaende Lysning derved, at man løser det saakaldte „Kongebrev“.

Ellers skal jeg ikke komme nærmere ind paa disse Regler; men hvad angaar Ægteskabets Stiftelsesform, som omhandles i Kapitel IV, maa jeg gøre nogle Bemærkninger, idet vi der staar overfor et i Rigsdagen velkendt gammelt Stridsspørgsmaal om, under hvilken Form Ægteskab skal indgaaes. Kommissionen havde i sit Udkast Forslag om, at der skulde være frit Valg mellem kirkelig Vielse og borgerlig Ægteskabsstiftelse. Dette er det eneste væsentlige Punkt, paa hvilket jeg ikke har kunnet følge Kommissionens Indstilling, idet jeg bestemt maa holde paa, at Ægteskabs Indgaaelse er en borgerlig Akt, og at det bør stiftes for de borgerlige Myndigheder. Derfor bør borgerlig Ægteskabsstiftelse være tvungen, idet saa en kirkelig Indvielse kan følge efter. Deri er jeg ogsaa i Overensstemmelse med det Standpunkt, som det høje Folketing har indtaget med stor Bestemthed, da denne Sag sidst var til Drøftelse her. Man kan ganske vist til Fordel for det andet Standpunkt sige, at derved stilles Folk frit. De kan frit vælge, om de vil have borgerlig eller kirkelig Indstiftelse af deres Ægteskab. Men det er nu ikke ganske rigtigt, thi hele Traditionen her i Landet er jo for den kirkelige Indstiftelse af Ægteskabet. Det er kun en meget